

Publicerad 2017-08-07 18:17 av Elisabeth Nilsson

BARNET I MIG

Flickan ska på utflykt med styvfar. Åka motorcykel till Johannisborgs fästning. En ruin som ingen besöker. Bara ogräs växer överallt.

Motorcykeln är redan igångsatt. Brummar högljutt. Ett svart monster, som ska föra henne dit hon inte vill. Där ingen ser och hör. Allt kan göras mot hennes vilja. Ingen hjälp finns att få.

Hon vill inte åka. Men vågar inte säga emot. Styvfar sätter henne framför sig. Sedan bär det iväg. Hon är rädd. Vet vad som väntar. Hon är bara sex år. Med erfarenheter som ett litet barn inte ska ha.

Rädsla är hennes följeslagare genom dagar och nätter. För skriken och slagen, som hörs genom sovrumsdörren. Lillebror, som kastas hit och dit, som en lealös docka. Om han vågar ta mamma i försvar.

När de är framme, drar styvfar ner hennes byxor och trosor. Petar i henne med sina fingrar. Tar fram sin snopp. Gnider mot hennes snippa, så att snoppen växer. Han tar hennes hand i ett fast grepp. Visar hur hon ska röra honom, tills det kommer vitt kiss.

I sina tankar leker hon med sin låtsaskompis Allison. Stänger ute verkligheten.

Han drar upp hennes trosor och byxor. Förmanar henne att inte berätta för mamma. Hotar med att han ska slå mamma ännu mera, om flickan gör det.

De sätter sig på motorcykeln för hemfärd. Och flickan bär rädslan i hela kroppen. Men utanpå syns ingenting. För det är farligt. Då kan mamma få mera stryk.

Käraste barnet mitt!

Alltid ska jag finnas för dig. Din rädsla ska jag bära. Dina sår ska jag läka. Våga älska dig och mig. Din styrka är också min. Du blev en modig människa.

Jag kysser din mjuka kind

för alltid

Ditt vuxna jag

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Elisabeth Nilsson med Poeter.se id #33406 innehar upphovsrätten